

HOMILIE 16 NOVEMBER 2025

De voorbije septembermaand gaf ik mijn leerlingen uit het zesde jaar de opdracht hun mens- en wereldbeeld te schetsen. Tijdens het nalezen van hun schijfsels en in het daaropvolgende gesprek in de klas, viel mij een onrust op onder het jonge volkje. Ik zou het niet optimistisch of pessimistisch noemen, maar vooral realistisch. Ze maken zich zorgen over veiligheid vlakbij en veraf, over oorlogsdreiging, over aantasting van de democratie, over oorlogszuchtige regimes waar de wereld oorverdovend stil over blijft, het klimaat dat ontspoot,..... En zo kan ik nog even doorgaan. Maar ze maken zich ook zorgen om hun eigen kleine leefwereld: angst om in armoede te verzeilen, stabiele relaties die niet vanzelfsprekend zijn, de vraag leeft ook wat echt is en wat fake news,.... Herkennen we hier ook niet deels onszelf in? De wereld waar deze jongeren in opgroeien is inderdaad vaak bar en boos.

In die zin lijkt het evangelie dat we zonet hoorden ons doemscenario's voor te houden die zo uit de realiteit van vandaag geplukt zijn. Hoe moeten we dit kaderen? Had Jezus gewoon een slechte dag misschien? Hoe kunnen we deze boodschap nu goed nieuws noemen? De Blijde Boodschap zit precies goed verstopt, toch?

Wanneer Lucas zijn evangelie schreef was de tempel in Jeruzalem al verwoest, we lezen de tekst dus als een flashback met een boodschap. We moeten dit lezen met de blik van Jezus op het gebeuren. Veel Joodse tijdgenoten van Jezus – en ook de eerste christengemeenschappen – leefden met een sterke eindtijdverwachting. In die zin is de tekst al 'gekleurd'.

Maar er speelde meer: alle verschrikkingen uit Jezus' tijd werden geculmineerd in de vernietiging van de tempel: Gods eigen huis – het centrum van de religieuze en deels ook politieke macht – was verwoest. Midden die vertwijfeling hierover stelt Jezus zijn volgelingen gerust: De verschrikkingen of rampen mogen ons niet uit ons lood slaan: het is een teken van een nieuw begin. Hijzelf is de nieuwe tempel. In en door zijn verrijzenis wordt Hij de nieuwe plaats van de Godsontmoeting. Het stenen gebouw is niet meer nodig.

En het plaatje mogen we nog ruimer zien. Al in het prille begin – in het eerste scheppingsverhaal in Genesis – vormt God chaos om tot kosmos, uit het Grieks vertaald van wanorde naar orde. Dan al worden wij opgeroepen mede-schepper te zijn van een ideale wereld zoals God die voor ons droomt. In en doorheen de geschiedenis bleef God ons uitnodigen tot bevrijding uit alles wat ons onvrij maakt, uit alles wat chaos veroorzaakt. Het hoogtepunt kwam bij Jezus. Ja, er blijft chaos in deze wereld, lijden en dood zijn ons deel, en ook als christenen ontsnappen we hier niet aan. Maar we mogen ons gesterkt weten: Jezus steunt ons en blijft ons nabij. Dat is zijn belofte. Hij maakt Gods naam concreet: 'Ik zal er zijn voor jou'.

Maar zijn steun in moeilijke tijden is niet vrijblijvend. Hij vraagt ons inzet, concrete inzet. Want liefde en barmhartigheid waartoe Hij voortdurend oproept zijn sterker dan de krachten van vernietiging.

En Jezus oproep vindt nog steeds gehoor. We mogen deze positieve signalen opmerken in het dagelijkse leven, in onze wereld en het verdient onze steun. Zo las ik vorige week een artikel in de krant van een groepje studenten in Gent. Ze komen op geregelde tijdstippen samen om plannen te maken waar ze in het ondernemen, of als consument impact kunnen hebben om zaken te verbeteren voor mens en milieu. Of er is het Instagramaccount van Tanksgoodnews, een site waar kleine helden in de focus gezet worden, die een kleine daad van goedheid verrichten die het leven van iemand weer draaglijker kan maken. Of denken we aan de vele vrijwilligers die dag in, dag uit inzet vertonen voor hun naasten, en niet enkel tijdens de Warmste week. Zij zijn de bouwers van de nieuwe schepping.

Vandaag is het tevens de dag van de verdraagzaamheid. Het deed mij denken aan een spreuk die ik als jongere zelf ooit las: 'iemand dragen, iemand verdragen, iemand verder dragen'. De spreuk werd naast een foto geplakt van een jongen die zijn kleine broertje op de rug droeg. Het beeld vat veel samen. Hoe kunnen wij ondersteuning bieden, iemand verdragen of verder dragen? Als wij de ander met een open geest tegemoet treden, de noden zien en concreet helpen – en dat kan in heel kleine dingen – dan zijn we medescheppers aan die nieuwe wereld.

Beste medegelovigen, het evangelie vandaag wil geen angstpsychose veroorzaken, maar wijst ons de richting en verzekert ons van Gods nabijheid in die taak.

Onze wereld blijft kwetsbaar, maar angst mag ons niet verlammen. Standvastigheid in het geloof gekoppeld aan concrete inzet maakt iedereen beter, maakt onze wereld beter.

Dit hoopvolle perspectief mag ons deel zijn: een nieuwe hemel en een nieuwe aarde.

Hilde Verplancke